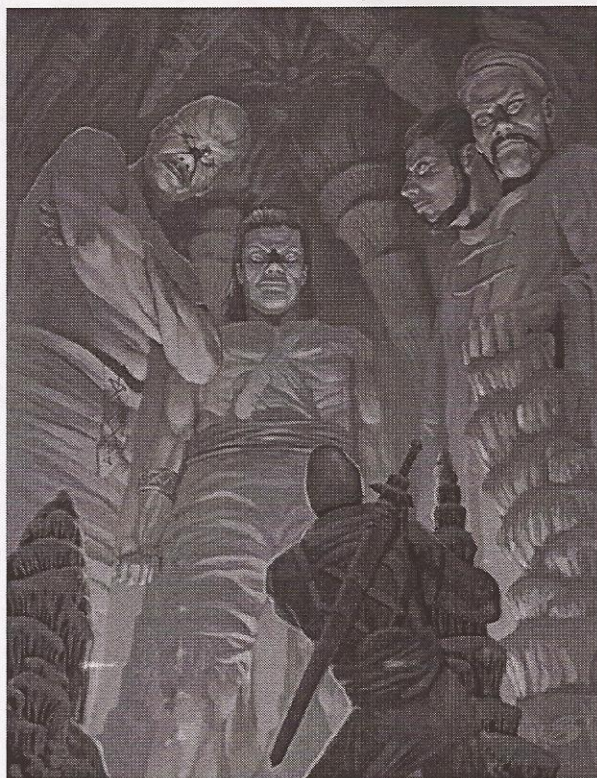

A pegada de Gulliver

Salvador Rodríguez

Proviñan da plataforma, castelo na auga que instalaran preto da casa dos meus pais, na praia-praia, había xa uns cantos meses. Lembro que aqueles poderosos homes montaña, que ben poderíamos comparar con Goliatas borrachos, tiñan uns corpos enormes, debían pasar de tres metros de altitude, brazos grosos, longos e hercúleos coma remos de traíña, mans anchas tal que tixolas con capacidade para fritir un cento de xoubas e outro tanto de chinchos, e cadanseus pares de ollos dese velenoso azul de mar que se anoxa e se che pon porco bravo cando cheira a marusía na Banda do Río, as súas cabezas eran da cor da de Vincent Van Gogh e se che botaban enriba unha das súas olladas... Imaxinádevos unha ducia de tolos co pelo roxo e barba de tres ou catro días, avermellados por uns coloretos nas meixelas que os emparentaban cos camaróns e as cigalas acabadas de sacar da pota de cocer.

Rían en alto, claro, unhas veces coma bois en celo e outras coma bestas no curro de Mougás, e bebían os quintos das cervexas dun grolo, punto e pelota. Desde que chegaran, o *Portugués* no daba abasto abrindo as chapas, carrexando caixas de Skol desde o almacén da horta de atrás, e a barra do bar debullaba unha paisaxe de botellas baleiras, outras e medio encher e unhas cantas escachadas xa contra o chan. Coido que, erroneamente, concluíu que no país no que vivían non se adoitaba usar vasos.

Vostedes disimulen porque me podo trabucar, a memoria confúndeseme e traizóame á hora de retratar aquí e agora os acontecementos que tiveron lugar aquela tardiña que xa raspaba a noite, porque tiven a sorte, ou a desgraza xornalística segundo se mire, de saír de alí antes de que comezase todo e regresar cando todo xa rematara, así que falo do que ouvín e me contaron despois, até moitos anos despois. O caso é que para min aínda hoxe representan o máis parecido aos piratas da época de Long Johnn Silver que coñecín en toda a miña vida enteira, malia, iso si, que en tamaño esaxerado.

Segundo algunhas versións, seica que os tales visitantes lle preguntaron a non sei quen onde carallo podían namorar mulleres en Bueu, e foi fulaniño de tal a mal informalos de que no "Gato Azul" había dabondo, todas as que quixeran. Baixaron as escaleiras ledos, cantareiros e sen pagar entrada, pediron que se lle servisen licores caros ensinando os billetes das pesetas acabadas de cambiar por dólares dos de verdade e achegábanse sen vergoña ningunha á beira das mozas que bailaban na pista, falaban cos noivos ou charlaban cos camareros, pensando os estranxeiros que seguramente poderían mercalas convidándoas a unha copa, tomándoas por esas damas profesionais da materia, as damas que cobran por favores sexualmente emprastados.

Non se sabe moi ben como arrancou a cousa, pero nuns minutos aquilo semellaba un *saloon* do *Far West*, con butacas polo aire e cristais de copas triturados por todas as partes. Por máis que a xente da vila, chea de razón e boas intencións, se ergueu tal que Liliput en loita, unida en defensa das súas mulleres aldraxadas, facéndolles fronte aos xigantes, o resultado foi lamentablemente desfavorable, unha derrota sen escusas nin paliativos: os homes enormes levantaron a máis dun en peso, conta a lenda que ata cunha soa man, burláronse da voluntariosa pero feble resistencia local de Liliput canto quixeron e repartiron ostias a esgalla, das que soamente se libraron os que conseguiron fuxir co tempo xusto ou os que, agochados, observaron a liorta axexando por entre as columnas da discoteca.

Se preguntades hoxe en día, non faltará quen se acorde da famosa pelexa cos holandeses, pero desde aquela non se volveu buscar petróleo na baía de Pescadoira. Éche a pegada de Gulliver que, malia leva!, nas noites de fin de semana persiste petándonos na memoria histórica. Por iso anda a dicir a xente que vai xa para moitos anos que Bueu perdeu unha chea de ambiente. E tanto, xa volo digo eu: tamén diso a culpa debeu ser da pegada de Gulliver.

Víctor de Neboeiro, viñas Ana nunha dorna

Xaime Toxo

Bueu, maio 2009

Ao peirao de Attilio:

*lóstrego vertebral da nosa memoria emocional
A Ana e Víctor, polas alegrías.*

**Barcos a abarloar
por detrás da mirada
Neptuno en terra,
en carro de amor**

Carlos Fontes, amigo

Foi un verán que comezou cunha foto tirada nun esteiro luminoso de Durness e rematou paseando polas rúas de Edimburgo. Durou o que tardamos en fotografar as embarcacións tradicionais que atopamos pola costa escocesa. Cando abandonabamos os

cantís de Dover, atravesando o mar da canle, pregunteiche polo teu soño de gobernar unha dorna con porto no Curro de Ons; aquel teu cobizo de neno, tan envellecido como as nubes que regresan de dar a volta ao mundo.

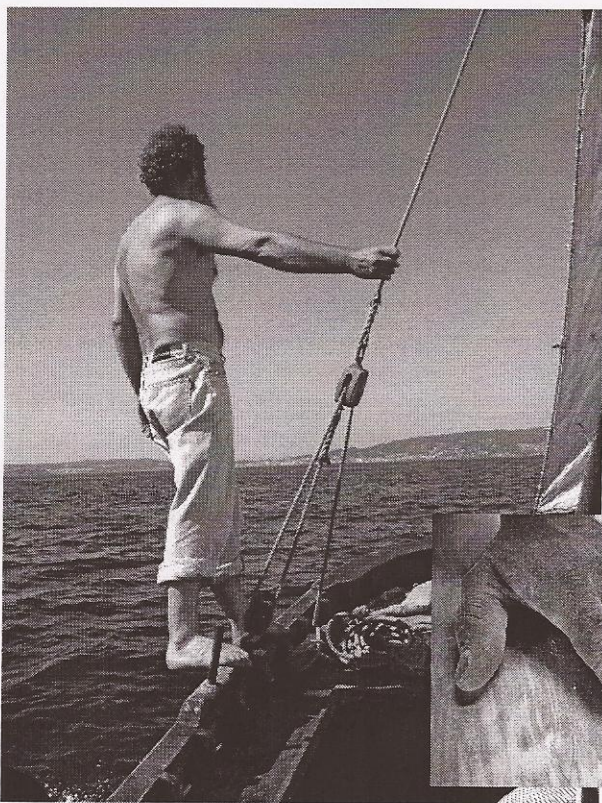
C Faláchesme de novo do home que non dabas atopado, o que tiña unha dorna no corazón e un estaleiro nas mans para construíla.

- Algún día, ese home fará unha dorna para min.

Descansabamos en Berlín cando mo dixeches. Estabamos aparellando unha viaxe que remataba en Atenas, na praza da Plaka, na casa de Iorgos. Iniciáramos a peregrinación cara ao sur dende Londres, nun coche que non era noso.

Asegureiche que aquel home non existía, que era unha lenda. Non me criches.

- *Ten dedos de carpinteiro de ribeira, arruinados de cobrar chicotes, con tellado de uralita nas unllas.*

En Praga adornaches o mantel de papel do restaurante onde xantamos cun regueiro de paxaros que voaban máis alto ca o ceo. O camareiro que veu limpar sinalouno co dedo e mirándote confirmounos o rumbo ao dicir: "Whitebirds, living at the sea".

- *O mar é o lugar máis aberto que teño para esconderme.*

Murmuraches para que non me detivera en Split e seguירamos pola estrada da costa cara a Dubrovnik, nunha noite de lúa chea na que eu conducía polas estrelas.

Nos peiraos de Dubrovnik amarraba o transatlántico *Spirit of the Legend*, e devechiches por outra aurora sen durmir.

- *Quero ver navegar ese xigante.*

Partía no abreinte dese día, no que nós íamos cruzar os Balcáns. Apañeite no barullo da xoldra, botando urras a cada chifro de adeus do monstro que se perdía coa marea, e embarqueite de madrugada no coche, cuberto de confetis de despedida, para que soñases que abandonabas a cidade dende a ponte daquel barco de cócteles e orquestras. Non

espertaches ata a fronteira grega. Ao policía que te abaneou para que lle amosases o pasaporte, asegúrácheslle que o tempo se nos vai en achicar a caldeirazos os desexos que deixamos sen cumprir; que tiñas que regresar.

- *Cando chegue, buscarei ao home que ten un estaleiro nas mans e preparareille un alpendre na beira do mar.*

Sentenciaches no Peloponeso aquel teu destino de náufrago sen acougo, e abandoneite en Patras, ao pé do *ferry-boat* que te había de levar a Brindisi, camiño da casa.

Mireite ir, coas mans fincadas na varanda de popa, cara á fisterra onde nace o océano, onde vivimos nós.

Continúei conducindo eu só pola estrada que me levaba a Atenas, ao encontro de Iorgos Argiris, o grego hospitalario da Plaka. Traballei durante meses en cargueiros con base no Pireo, que facían travesías labirínticas polas illas do continente. Cando cansei de manipular guindastres e baleirar cubertas, retireime a unha casa de alicerces mariños nunha vila costeira turca. Viviría en Bodrum, preto de Efeso, nun casal levantado nos areais onde o tribuno romano Marco Flaminio comezou a busca da Cidade dos Inmortais. Alí durmo cunha muller que me doe por todo o corpo.

Nun grisallento serán de inverno, no patio da taberna no que xogo contra un espello a mesma partida de backgammon, día tras día, recibín unha carta túa. Abrín o sobre coa saudade doce do viño de pasas nas xemas dos dedos. Dentro había unha foto e un escrito, que me pareceu breve e infantil, debuxado nun papel. Na foto, ti e un home barbado con pucha de mariñeiro holandés aparecedes diante dun estragado estaleiro de ribeira. Un espazo que transmite a maxia que se necesita para construír un soño. No escrito, un garabato feito con palabras que queren semellar o casco dunha embarcación, lin, percorr(endo a cuberta, seguindo pola cana do temón, rematando na quilla oceánica:

"Atopei ao home lenda, o que ten un estaleiro nas mans, o que fai navegar dornas polas xerfas dos mares. Atende polo nome de Víctor Domínguez".

